

«Сам Ум Рай»

<https://samumray.in.ua/>

«Сам Ум Рай»

КУЛЬТУРНО-ОСВІТНІЙ САЙТ

- Громадянська лірика (статті)
- Соціальні листи
- Рецензії-відгуки на події
- Виступи (аудіо- та відеозаписи)
- Лекції (конспекти)
- Нотатки з радіопередач
- Цитати, афоризми (мудрість)
- Події
- Карта сайту
- Концепція сайту

Головна » Архітектор української свободи з плеядівського Парнасу

Архітектор української свободи з плеядівського Парнасу

Це есей з майбутньої книги «Українська «Плеяда»» про гурток молодих письменників, який створила Леся Українка з друзями — гімназистами та студентами і з батьками-старогородівцями, в надрах якого зароджуватимуться усі українські політичні партії, багато хто з плеядівців візьме активну участь у визвольних змаганнях 1917 — 1921 років: Михайло Грушевський, Іван та Оксана Стещенки, Людмила Старицька-Черняхівська та її чоловік Олександр Черняхівський, Олександр та Валерія Вілінські, звідає сталінських тюрем, таборів, еміграції, мученицької смерті. Есей з розділу «Архітектори української свободи з плеядівського Парнасу» присвячений юнацькій симпатії Лесі Українки, одному з її найближчих друзів, співавтору перекладів з Генріха Гейне, який створив конгеніальну інтерпретацію вірша «Коли розлучаються двоє» українською, покладений на музику одним з батьків «Плеяди», композитором Миколою Лисенком, у студентському хорі якого Максим Антонович співав ледь не десятиріччя.

Хор М.В.Лисенка, 10.04.1888, Максим Славинський лежить крайній справа

Видатний історик, юрист, журналіст, педагог, письменник, дослідник і видавець Тараса Шевченка, політик, державний діяч, професор. 24 серпня (в День Незалежності!) 2018 року М. А. Славинському виповнюється 150 років. Кабінет міністрів України вже видав відповідну Постанову № 2287 — VIII від 8.02.2018 року. Нажаль, ні я, дослідниця цієї унікальної особистості, ні київські родичі Славинського ніяк не залучені до вшанування пам'яті цього унікального українця.

Пан Максим з містечка Ставище[1]

Максим Славинський (кін. XIX – поч. XX ст.)

23 листопада 1945 року о 23 годині 30 хвилин у 1-й в'язниці УНКВС м. Києва помер в'язень. Акт про смерть був підписаний капітаном Журавльовим. Останній запис у слідчій справі датований 4 грудня 1945 року: «Військовий трибунал НКВС УРСР визначив: справу про Славинського М.А. у кримінальному порядку припинити – у зв'язку зі смертю і справу передати на збереження до архіву» [6]. Могила в'язня Славинського не збереглась. Як розповідали авторіві цієї розвідки співробітники Лук'янівського заповідника, у післявоєнний період якийсь час померлих в'язнів Лук'янівської в'язниці м. Києва ховали... чи навіть не ховали, ні, – а закидали у рів по центру кладовища, потім той рів притрушували землею і зверху закатували асфальтом,.. щоб ніяких слідів не залишилося, щоб знищити навіть пам'ять про тих нещасних людей, які упокоїлися в самому серці Лук'янівського цвинтаря.

Що ж це був за чоловік, якого так боялися керівники могутнього державного монстра під назвою СРСР, якого навіть до рідного Києва з Праги разом із такими ж страдниками-емігрантами доставили не звичайним поїздом, а військовим літаком?

1) Журналіст, син садівника

Максим Славинський, 10.04.1888

Цей славний, вдумливий хлопчик народився 12(24) серпня 1868 року у містечку Ставище на Київщині в сім'ї садівника графині Браницької. Максим Антонович здобув блискучу освіту, закінчивши два факультети Київського університету Святого Володимира – спершу юридичний (починав університетське навчання на медичному факультеті, але швидко зрозумів, що покликання у нього інше), а потім прослухав повний курс історико-філологічного факультету. Працюватиме як кореспондент і редактор у багатьох російських та українських виданнях, зокрема у часописах «Жизнь», «Мир Божий», «Северный курьер», «Южные записки» (це той одеський журнал, редагування якого після призову Славинського до армії мала намір взяти на себе Леся Українка), «Украинский вестник». Був свого часу одним із найактивніших авторів «Літературно-наукового вісника», співпрацював з газетою «Рада». 1905 року був обраний до Першої державної думи Росії. М.А.Славинський – в когорті найвідоміших і найавторитетніших шевченкознавців. Максим Антонович не лише писав ґрунтовні літературознавчі дослідження, але й взяв дієву участь у підготовці російського видання «Кобзаря» Тараса Шевченка, яке побачило світ у Петербурзі 1911 року у зв'язку з 50-річчям від дня смерті поета. Детальні передмова та біографічний нарис про життя і творчість Шевченка, про його внесок до української й світової культури, більшість (111) поетичних перекладів та загальна редакція книги належали саме перу Славинського [3;7;9].

